

Arrest

nr. 334 294 van 14 oktober 2025
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

Inzake: **X**
 X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat P. MARSTBOOM**
 Posthofbrug 6/1
 2600 BERCHEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 24 juli 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 augustus 2025.

Gezien het uitstel dat werd verleend op 13 augustus 2025 en gelet op de beschikkingen van 14 augustus 2025 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 augustus 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MARSTBOOM, die verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

1.1. Verzoekende partijen, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen in België aangekomen op 16 mei 2024 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 17 mei 2024.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekende partijen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 21 juni 2024 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Bij het CGVS werden verzoekende partijen gehoord op 9 september 2024.

1.3. Op 13 maart 2025 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus. Deze beslissingen, die de bestreden beslissingen uitmaken, werden op 17 maart 2025 aangetekend verzonden.

1.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van G. R. C. R. (verzoeker) luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, G.(...) R.(...) C.(...) R.(...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) februari 1989 in Cúcuta (departement Norte de Santander). Nadat u de middelbare school afmaakte, volgde u een universitaire studie technologie.

In 2021 ging u samenwonen met uw partner K.(...) J.(...) O.(...) A.(...) (CG: (...)B; O.V. (...)) in het dorp Campo dos (gemeente Tibú, departement Norte de Santander), in het huis van uw schoonvader N.(...) A.(...) O.(...) (CG:(...); O.V. (...)). U hielp uw schoonvader een tijdje met het transport van de vrucht corozo. Later, op het einde van 2021 ging u officieel aan de slag en werkte u op de logistieke afdeling van verschillende bedrijven.

Op 20 december 2023 kregen jullie een brief waarin u en uw schoonvader gedagvaard werden door de guerrillabeweging ELN om deel te nemen aan een vergadering van de groepering en in de toekomst met hen samen te werken. Jullie gaven geen gehoor aan deze oproeping. Op 18 januari 2024 kregen jullie een tweede, gelijkaardige, dagvaarding van de ELN. Jullie gingen wederom niet in op deze oproep. U en uw schoonvader kregen vervolgens verschillende dreigtelefoons van leden van de ELN.

Op 25 februari 2024 kwamen er uiteindelijk vier gewapende mannen naar jullie huis. Ze identificeerden zichzelf als leden van de ELN. Deze gewapende mannen gaven jullie 48 uur om de zone Campo dos te verlaten omdat jullie weigerden deel te nemen aan hun vergaderingen. De volgende dag vertrokken jullie naar een naburig dorp, La Tulia, waar jullie onderdoken bij vrienden van N.(...).

In La Tulia gingen jullie naar de Personeria. Daar zeiden ze dat ze jullie zouden contacteren om een afspraak een maken. Op 28 februari 2024 werden jullie vervolgens uitgenodigd om jullie verhaal te brengen. Dezelfde avond kreeg N.(...) opnieuw een telefonische doodsb bedreiging van de ELN. Ze zeiden dat ze wisten waar jullie waren en dat jullie door jullie aangifte bij de Personeria werden aanzien als informanten van de Colombiaanse overheid. Door deze bedreiging waren jullie genoodzaakt opnieuw te vluchten. Deze keer trokken jullie naar de stad Cúcuta. Op 5 maart 2024 ging N.(...) daar naar de lokale afdeling van de Personeria waar hij enkele levensmiddelen kreeg voor de familie.

Op 21 maart 2024 was u samen met N.(...) op weg naar jullie tijdelijke job toen jullie merkten dat jullie achtervolgd werden door twee gewapende mannen op een motor. U herkende één van de mannen die in februari naar jullie huis was gekomen. Jullie werden vier straten lang achtervolgd tot jullie uiteindelijk bij een politiecontrole passeerden en daar halt hielden om jullie achtervolger af te schudden. Na deze achtervolging besloten jullie het land te verlaten. U vertrok op 15 mei 2024 samen met uw vrouw en schoonvader, legaal, met het vliegtuig richting België waar jullie op 17 mei 2024 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Jullie vrezen bij terugkeer naar Colombia ontvoerd of gedood te worden door de ELN.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legden u en uw partner volgende documenten neer: de internationale paspoorten van u en uw partner, jullie Colombiaanse identiteitskaarten en geboorteaktes; het Colombiaanse rijbewijs van K.(...) en een bewijs dat jullie wettelijk samenwoonden; documenten betreffende de schoolopleidingen van u en K.(...); uw militaire kaart; uw arbeidsovereenkomst; een oproepingsbrief van de ELN; uittreksels uit het slachtofferregister van uzelf, K.(...) en N.(...); twee aanklachten bij de Personeria; informatie over jullie vluchten naar België en een USB-stick waarop een fragment te zien is uit het nieuws in Colombia betreffende de huidige veiligheidssituatie in Norte de Santander.

N.(...) legde dezelfde documenten neer als u en uw partner en bijkomend nog zijn internationaal paspoort, Colombiaanse identiteitskaart, Colombiaans rijbewijs en geboorteakte. Bovendien legde N.(...) een USB-stick neer met enkele bijkomende fragmenten uit het nieuws in Colombia over de huidige veiligheidssituatie in Norte de Santander.

U maakte op 1 oktober 2024 opmerkingen over aan het CGVS inzake de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

pBijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest ontvoerd of gedood te worden door de ELN in Colombia omdat u en uw schoonvader N.(...) A.(...) O.(...) door de groepering beschouwd werden als informanten van de Colombiaanse overheid (notities persoonlijk onderhoud d.d. 09.09.2024 (CGVS), p. 8 & 9). Jullie slaagden er door het afleggen van inconsistente en onwaarschijnlijke verklaringen echter niet in aannemelijk te maken dat jullie persoonlijk gevisieerd werden door de ELN en hierdoor gevaar zouden lopen bij terugkeer naar Colombia.

Volgens jullie verklaringen begonnen jullie problemen met de ELN nadat u en uw schoonvader tot tweemaal toe weigerden deel te nemen aan de vergaderingen van de ELN (CGVS, p. 8, notities persoonlijk onderhoud d.d. 23.09.2024 (CGVS N.(...)), p. 7). Het doel van die vergaderingen beschreef u als volgt: "Ze legden hun beleid uit en over wat ze deden hun acties in het gebied en ze zeiden dat ze hulp zochten en dat die uit de gemeenschap moest komen." "Als je daar naartoe gaat stem je in samen te werken met de gewapende groepering. Dan verwachten ze info door te spelen en te helpen met transport, wat voornamelijk wapens zijn." (CGVS, p. 8). Echter wordt nooit duidelijk waarom jullie daar plots toe gedwongen werden.

Op het moment dat jullie de eerste dagvaarding van de ELN kregen, op 20 december 2023, woonden jullie reeds 2 jaar en 8 maanden in Campo dos (CGVS, p. 14). Uw schoonvader woonde er zelf al sinds 2018 (CGVS N.(...), p. 13). Voorheen hadden jullie nooit eerder problemen gekend met de ELN (CGVS, p. 10; notities persoonlijk onderhoud d.d. 09.09.2024 (CGVS K.(...)), p. 7). Uw schoonvader werd in 2004 al eens gedwongen ontheemd door de ELN en verloor enkele familieleden door toedoen van de groepering maar deze gebeurtenissen speelden zich lang geleden af en nadien heeft N.(...) geen problemen meer gekend met de ELN (CGVS, p. 13 & CGVS N.(...), p. 10). Dat jullie enkele jaren probleemloos in de zone Campo dos konden verblijven en nooit eerder te maken kregen met dergelijke eis tot samenwerking, is frappant in het licht van jullie verklaringen inzake de veiligheidssituatie in Campo dos. Jullie gaven immers aan dat de groepering reeds lange tijd aanwezig en actief was in deze zone, een regio die door uw schoonvader tevens werd bestempeld als 'gevaarlijk' (CGVS, p. 11 & CGVS N.(...), p. 10 & 15).

Bovendien verklaarde u dat nog veel andere mensen in Campo dos gelijkaardige brieven ontvingen van de ELN (CGVS, p. 10 & 11). Gevraagd wie er concreet door de ELN gevisieerd werd, zei u dat u niet wist op welke criteria de groepering zich baseerde om mensen te zoeken waarmee ze wilden samenwerken (CGVS, p. 11). Daarenboven hebben u en uw schoonvader nooit de indruk gewekt te willen samen werken met de ELN. Noch hadden u, uw vrouw of uw schoonvader familieleden die bij de ELN hoorden (CGVS, p. 10; CGVS N.(...), p. 9). Bijgevolg moet worden besloten dat jullie geenszins aannemelijk hebben gemaakt dat de ELN jullie daadwerkelijk zou betrekken bij de werking van de groepering. Deze vaststellingen halen de geloofwaardigheid van jullie vrees, minstens de ernst ervan, danig onderuit.

Verder waren jullie verklaringen omtrent de verschillende confrontaties die jullie hadden met de ELN, nadat jullie weigerden in te gaan op de aanmaningen van de groepering, gekenmerkt door inconsistenties en een gebrek aan plausibiliteit.

De beweerde bedreigingen die jullie kregen beperkten zich tot twee fysieke confrontaties met de ELN. De eerste confrontatie was toen vier gewapende mannen naar jullie huis kwamen in Campo dos en jullie 48 uur de tijd gaven de zone te verlaten. Nadien werden u en uw schoonvader in Cúcuta nog achtervolgd door twee gewapende mannen op een motor (CGVS, p. 8-9, CGVS N.(...), p. 7-8). Het CGVS merkt hierbij op dat u en uw schoonvader de tweede confrontatie pas voor het eerst vermeldde tijdens uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS. Hiermee geconfronteerd verklaarden jullie dat jullie het kort moesten houden en de details dienden te sparen voor het onderhoud bij het CGVS (CGVS, p. 13; CGVS N.(...), p. 12). Aangezien jullie tijdens jullie eerste interview echter ook uitdrukkelijk gevraagd werden alle redenen voor jullie vertrek te geven, is deze uitleg geen afdoende verklaring voor jullie nalatigheid. Beiden verklaarden jullie immers effectief alle essentiële elementen van uw verzoek uiteen te hebben kunnen gezet tijdens het interview op de DVZ (CGVS, p. 3, CGVS N.(...), p. 3). Dat jullie beiden zo'n frappante gebeurtenis niet vermeldde bij de DVZ tast de geloofwaardigheid van jullie relaas ernstig aan. Dit is namelijk het enige moment waarop jullie ook daadwerkelijk fysiek werden bedreigd. Bovendien zorgde deze gebeurtenis er volgens jullie verklaringen net voor dat jullie de beslissing namen om te vluchten (CGVS, p. 13; CGVS N.(...), p. 8). De vastgestelde nalatigheid ondermijnt dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van dit incident.

Hierbij komt dat u wisselende verklaringen aflegde omtrent het tijdstip van deze laatste confrontatie met de ELN. Zo verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS wisselend dat de achtervolging plaatsvond op 22 maart dan wel 22 april (CGVS, p. 7, 9 & 12). Later in de opmerkingen die uw advocaat op 1 oktober 2024 doorgaf over de notities van het persoonlijk onderhoud beweerde u dan ook dat u verkeerdelijk de maand april zei en dat de achtervolging inderdaad in maart was. Buiten de vaststelling dat dit slechts een post factum verklaring is, dient er bovendien op gewezen dat het tijdstip van het doorgeven van deze gewijzigde verklaringen opmerkelijk is. Deze wijzigingen werden immers pas doorgegeven nadat ook uw schoonvader zijn interview had gehad en bovendien pas nadat ook hij een kopie ontving van de notities hiervan. Dat u gewacht heeft tot uw schoonvader zijn notities ook heeft gekregen is opvallend daar dit u in staat stelde beide verklaringen te vergelijken en aan te passen naar behoren. Het gegeven dat u en uw schoonvader geen consistente verklaringen aflegden omtrent het incident dat jullie uiteindelijk Colombia heeft doen verlaten, is frappant en doet op zich de geloofwaardigheid van dit incident ernstig teniet.

Buiten de twee vermeende fysieke confrontaties met de ELN gebeurden de bedreigingen door de groepering enkel telefonisch (CGVS, p. 12). Ze probeerden u in totaal 10 keer te bellen, zo beweert u, steeds met een

ander nummer (CGVS, p. 12). De laatste dreigtelefoon kreeg u uiteindelijk 15 of 20 dagen voor uw vertrek uit Colombia (CGVS, p. 13). Ook uw schoonvader zou verschillende malen telefonisch bedreigd zijn geweest door de groepering (CGVS N.(...), p. 11). De verklaringen over de dreig telefoons die u en uw schoonvader ontvingen in Colombia konden echter niet overtuigen. De oproepen waarnaar jullie verwezen waren afkomstig van onbekende telefoonnummers (CGVS, p. 12; CGVS N.(...), p. 11). U verklaarde inzake dat u niet opnam als ze belden omdat u anders voortdurend bedreigd werd (CGVS, p. 12). Gevraagd hoe u kon weten dat het de mensen van de ELN waren die belden, zei u dat u dat niet kon weten omdat het onbekende nummers waren en dat u het dus pas wist als u de oproep beantwoordde (CGVS, p. 11). Uw schoonvader beweerde dan weer dat hij deze oproepen überhaupt nooit zou hebben beantwoord maar dat hij de nummers steeds blokkeerde (CGVS N.(...), p. 11 & 12). Gevraagd hoe hij dan wist dat deze oproepen afkomstig waren van uw belagers, zei ook hij dat ze zichzelf identificeren als u opneemt (CGVS N.(...), p. 11). Deze verklaringen houden uiteraard geen steek. Bovendien staaften jullie deze telefonische bedreigingen verder op generlei wijze waardoor er uit niets blijkt dat jullie effectief dreig telefoons kregen.

Tevens ondermijnt jullie gedrag na de laatste fysieke confrontatie met de ELN de geloofwaardigheid van jullie problemen met de groepering. Jullie verklaarden dat jullie na de laatste confrontatie met de ELN op 22 maart, besloten het land te verlaten maar dat jullie vervolgens nog tot 15 mei in Colombia zijn gebleven (CGVS, p. 9; CGVS N.(...), p. 11). Sterker nog, u verklaarde nog tot 11 mei aan het werk te zijn geweest (CGVS, p. 6 & 11). Uit het arbeidscontract dat u neerlegde ter staving van deze werkzaamheden blijkt bovendien dat dit contract pas startte op 2 april 2024 en dus reeds nadat de beweerde achtervolging plaatsvond (groene map documenten – stuk 6). Het lichtzinnige karakter van uw beslissing om op zoek te gaan naar een nieuwe job terwijl u reeds bedreigd werd en besloten had het land te verlaten, ondermijnt verder de ernst van uw beweerde problemen. Uw verklaring dat u voornamelijk thuis werkte verandert niets aan bovenstaande bevinding (CGVS, p. 11). Mocht de ELN daadwerkelijk achter u aanzitten, zou men verwachten dat u voorzichtiger te werk zou gaan. Bovendien lieten u en uw vrouw reeds op 16 februari en dus vóór de beweerde achtervolging door de leden van de ELN jullie paspoorten opstellen (groene map documenten – stuk 1). Nochtans beweerde u dat u pas na 22 maart de beslissing nam Colombia te verlaten (CGVS, p. 7 & 13). N.(...) liet zijn paspoort dan weer pas opstellen 26 april, ruim een maand na het achtervolgingsincident (groene map documenten 24/14598, stuk 1), wat dan weer bijzonder laattijdig lijkt indien jullie effectief werden geviseerd. Bovendien is het sowieso frappant dat jullie deze paspoorten niet op hetzelfde ogenblik lieten maken en dat er twee maanden verstreken tussen het moment dat u en uw vrouw jullie paspoorten lieten opstellen en het moment dat uw schoonvader hetzelfde deed aangezien jullie het vertrek uit Colombia op dezelfde motieven baseren. Deze vaststellingen ondermijnen andermaal de geloofwaardigheid van jullie vermeende problemen met de ELN.

Verder overtuigden jullie verklaringen omtrent de manier waarop jullie bescherming meenden te hebben gezocht bij de Colombiaanse autoriteiten tegen de bedreigingen van de ELN niet.

Jullie gingen tot tweemaal toe naar de Personeria (zie groene map documenten – stuk 9). Volgens N.(...) bood de Personeria echter enkel humanitaire hulp (CGVS N.(...), p. 12 & 13). Gevraagd waarom jullie nooit bescherming hebben gezocht bij andere instanties van de Colombiaanse overheid als jullie vonden dat de Personeria onvoldoende bescherming kon garanderen, zei u dat u dan ook gewoon doorverwezen zou worden (CGVS, p. 16). Een nietszeggende verklaring die allerm minst overtuigt. Bovendien maakten jullie van het laatste incident geen melding meer bij de Personeria. U gaf als reden dat jullie toen toch reeds besloten hadden het land te verlaten (CGVS, p. 13 & 16). Hierbij dient opgemerkt dat jullie uiteindelijk nog gewacht hebben tot 15 mei om Colombia effectief te verlaten. Jullie hadden bijgevolg ruim voldoende tijd om zich nog tot de Personeria te wenden. Bovendien dienden jullie, ondanks uw verklaring dat jullie achtervolging door de ELN ten einde kwam toen jullie een politiecontrole tegenkwamen, merkwaardig genoeg nooit een klacht in van dit incident bij de politie (CGVS, p. 9; CGVS N.(...), p. 11). Ook tegen de dreig telefoons dienden jullie nooit een klacht in (CGVS N.(...), p. 12). Jullie argumenteerden steeds dat jullie als burger toch weinig of geen bescherming zouden krijgen. Jullie gaven echter allemaal aan nooit persoonlijk problemen te hebben ondervonden met de Colombiaanse autoriteiten (CGVS, p. 7; CGVS K.(...), p. 6; CGVS N.(...) p. 6). Jullie verklaringen betreffende het gebrek aan bescherming door de Colombiaanse overheid, berusten bijgevolg louter op vermoedens die jullie verder op geen enkele wijze concreet maakten. Het behoeft echter geen betoog dat u pas aanspraak kan maken op bescherming als u hier ook daadwerkelijk om vraagt, quod non in casu. Indien jullie werkelijk vreesden voor jullie leven, kan er verwacht worden dat jullie op zijn minst verschillende opties overwogen hebben om zich in bescherming te brengen. Jullie nalatigheid inzake ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van jullie beweerde vrees.

Jullie hebben na jullie vertrek uit Colombia ook niets meer vernomen van jullie belagers (CGVS, p. 9 & 13; CGVS K.(...), p. 7; CGVS N.(...), p. 8). Ook de huidige vrouw van uw schoonvader en haar minderjarige zoon, die momenteel in Cúcuta verblijven, hebben geen problemen meer gekend met de ELN sinds jullie vertrek (CGVS N.(...), p. 9). Deze vaststellingen inzake de nasleep van jullie voorgehouden problemen trekken finaal een streep onder de geloofwaardigheid van jullie vrees voor de ELN.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Colombia heeft moeten verlaten vanwege bedreigingen vanwege de ELN. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

De documenten die jullie neerlegden zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande appreciatie vermogen te wijzigen. De paspoorten, Colombiaanse identiteitskaarten, geboorteaktes en het rijbewijs van u, uw partner en uw schoonvader staven louter jullie verklaringen inzake jullie identiteit en nationaliteit, dewelke niet worden betwist in deze beslissing. Hetzelfde geldt voor uw militaire kaart, afgeleverd in 2008. Jullie vliegtickets bevestigen tevens enkel jullie vertrek uit Colombia.

Verder is ook bewijswaarde van de oproepingsbrief van de ELN, gericht aan u en N(...), gezien het gesolliciteerde karakter van dergelijke stukken, bijzonder relatief. Het betreft bovendien een loutere foto van de brief waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Dit document volstaat bijgevolg niet ter staving van jullie vermeende problemen met de ELN. Bijkomend merkt het CGVS op dat jullie enkel een foto neerlegden van de tweede oproepingsbrief (CGVS, p. 14; CGVS N(...), p. 13 & 14) waardoor het bestaan van de eerste dagvaarding eveneens een louter blote bewering blijft.

De uittreksels uit het slachtofferregister Unidad para las victimas bewijzen in wezen slechts aan dat jullie in desbetreffend slachtofferregister werden opgenomen zonder dat dit enig uitsluitel biedt omtrent de redenen hiertoe. Deze stukken tonen dan ook hoogstens aan dat jullie gedwongen verhuisd zijn zonder dat hiermee wordt aangetoond dat jullie daadwerkelijk persoonlijk gevisieerd werden door de ELN. Ook de documenten inzake de aanklachten die jullie indienden bij de Personeria op 28 februari 2024 respectievelijk 6 maart 2024 kaderen enkel binnen de gedwongen verhuis die jullie ondergingen. Deze aanvragen tonen aan dat jullie humanitaire hulp vroegen aan deze instantie zonder dat hierbij uitsluitel wordt geboden over de reden van jullie verhuis. Bijgevolg kan enige actuele en gegronde vrees voor vervolging door de ELN in jullie hoofde uit de bovenstaande documenten niet worden vastgesteld. Deze stukken volstaan dan ook niet ter staving van jullie asielrelaas.

Tot slot hebben ook de fragmenten van het Colombiaanse nieuws dat terug te vinden is op de USB-sticks die u en N(...) neerlegden ter staving van jullie problemen met de ELN geen enkele bewijswaarde inzake jullie asielrelaas. Deze informatie heeft immers louter betrekking op de huidige veiligheidssituatie in de regio waarvan jullie afkomstig zijn en volstaat dan ook niet op een persoonlijke vrees in jullie hoofde vast te stellen. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond, wat inzake niet het geval is (supra). Het louter verwijzen naar de algemene situatie in Colombia volstaat niet om eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid om te keren.

Betreffende de overige opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud, die u aan het CGVS overmaakte op 1 oktober 2024, dient tot slot nog gesteld dat het minieme correcties waren die bovenstaande appreciatie van uw verzoek om internationale bescherming niet ombuigen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetá. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden (“massacres”), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van K. J. O. A. (verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, K.(...) J.(...) O.(...) A.(...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op (...) oktober 1993 te Cúcuta (departement Norte de Santander). Tijdens uw studies pedagogie pendelde u tussen Cúcuta en Campo dos, waar u samenwoonde met uw vader N.(...) O.(...) A.(...) (CG: (...) O.V. (...)) en zijn

nieuwe vrouw. Nadat u via sociale media uw partner G.(...) R.(...) C.(...) R.(...) (O.V. (...)) leerde kennen, kwam hij in 2021 ook in het huis van uw vader wonen.

Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner:

(...)

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt ten aanzien van uw land een gegronde vrees voor vervolging te koesteren, noch een reëel risico te lopen zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen en uit het administratief dossier blijkt dat u zich voor uw verzoek om internationale bescherming baseert op de asielmotieven die door uw partner G.(...) R.(...) C.(...) R.(...) werden aangebracht, met name een vrees voor de guerillabeweging ELN. U heeft geen andere, eigen, elementen ingeroepen. In het dossier van uw partner werd evenwel een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat aan jullie beweerde problemen met de ELN geen geloof kan worden gehecht. Deze beslissing kan hier worden hernomen en luidt als volgt:

(...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. De eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker), wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 336 800, is de echtgenoot van de tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster), wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer 336 802. De bestreden beslissingen genomen in hoofde van verzoekende partijen zijn onderling verknocht en de uiteenzetting van de middelen in hun verzoekschriften is identiek. Gelet op het voorgaande worden de twee zaken omwille van hun onderlinge verknochtheid samengevoegd.

2.2. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De verzoekschriften

In een eerste en enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Na een theoretisch betoog gaan verzoekende partijen in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen en hekelen zij dat deze tegenstrijdig zijn en niet kunnen overtuigen. Verzoekende partijen besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

In ondergeschikte orde menen verzoekende partijen dat zij aanspraak maken op de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de veiligheidssituatie in Colombia en rekening houdend met hun persoonlijke omstandigheden.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekende partijen voegen aan hun verzoekschriften volgende stavingstukken:

- drie e-mails van het CGVS aan de advocaat van verzoekende partijen van 26 september 2024 houdende de kennisgeving van alle notities van de persoonlijke onderhouds van verzoekende partijen en hun (schoon)vader (stuk 2);
- een Spaanse akte zonder vertaling "*houdende de waardering van het vervreemde onroerend goed van de heer N.(...)*" (stuk 3).

3.2.2. Op 12 augustus 2025 dient de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in (rechtsplegingsdossier, stuk 10) waarin hij verwijst naar volgend rapport en er de weblink van vermeldt: de COI Focus "*Colombia. Veiligheidssituatie*" van 10 april 2025.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient."

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

"3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van

oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken; [...]"

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissingen

3.3.3.1. In de bestreden beslissingen worden verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoekende partijen slagen er niet in aannemelijk te maken dat zij persoonlijk gevisieerd werden door de ELN en hierdoor gevaar zouden lopen bij terugkeer naar Colombia, gelet op hun inconsistente en onwaarschijnlijke verklaringen:

a) uit de verklaringen van verzoekende partijen en hun (schoon)vader N. blijkt niet waarom de ELN verzoeker en zijn schoonvader plots gedwongen zou hebben willen rekruteren;

b) de vaststelling dat verzoekende partijen en hun (schoon)vader N. jarenlang probleemloos in de zone Campo dos konden verblijven en nooit eerder te maken kregen met een eis tot samenwerking is opmerkelijk in het licht van hun verklaringen inzake de veiligheidssituatie in Campo dos en wijst op de ongeloofwaardigheid van hun problemen;

c) verzoekende partijen maken bovendien geenszins aannemelijk dat de ELN verzoeker en zijn schoonvader daadwerkelijk zou willen betrekken bij de werking van de groepering;

d) dat verzoekende partijen en hun (schoon)vader de tweede confrontatie met de ELN pas tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS vermeldde, terwijl dit het enige moment is waarop zij daadwerkelijk fysiek werden bedreigd en deze gebeurtenis bovendien zorgde voor hun vlucht, ondermijnt de geloofwaardigheid van hun verklaringen;

e) verzoekende partijen leggen wisselende verklaringen af omtrent het tijdstip van de laatste confrontatie met de ELN en de wijziging van verzoekers verklaringen door middel van opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud werden pas doorgegeven nadat ook zijn schoonvader zijn interview had gehad en een kopie had ontvangen van de notities van het persoonlijk onderhoud;

f) verzoekende partijen en hun (schoon)vader N. kunnen niet hard maken dat de telefoontjes afkomstig van onbekende nummers daadwerkelijk van mensen van de ELN afkomstig waren en brengen bovendien geen enkel stavingstuk bij in dit verband;

g) het gedrag van verzoekende partijen na de laatste fysieke confrontatie met de ELN ondermijnt de geloofwaardigheid van hun problemen met de groepering: de vaststelling dat verzoeker nog tot in mei aan het werk is geweest, zijn arbeidscontract pas startte in april 2024 toen de beweerde achtervolging al had plaatsgevonden en verzoekende partijen hun paspoorten lieten opstellen alvorens de beweerde achtervolging door leden van de ELN, ondermijnt de geloofwaardigheid van hun beweerde problemen met de

groepering; te meer aangezien hun (schoon)vader N. zijn paspoort pas ruim een maand na het achtervolgingsincident liet opstellen;

h) de verklaringen van verzoekende partijen omtrent de manier waarop zij bescherming meenden te hebben gezocht bij de Colombiaanse autoriteiten tegen de bedreigingen van de ELN overtuigen niet;

i) de vaststelling dat verzoekende partijen na hun vertrek uit Colombia niets meer hebben vernomen van hun vermeende belagers en de huidige vrouw van hun (schoon)vader en haar minderjarige zoon geen problemen meer hebben gekend met de ELN, ondergraaft voorts de geloofwaardigheid van hun beweerde vrees voor de ELN;

(ii) de documenten die verzoekende partijen voorleggen, zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van hun verzoeken om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(iii) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissingen.

3.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en zijn kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de verzoekschriften dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Verzoekende partijen voeren aan bij een terugkeer naar Colombia te vrezen te worden ontvoerd of gedood door de ELN omdat verzoeker en zijn schoonvader N. A. O. door de groepering werden beschouwd als informanten van de Colombiaanse overheid.

3.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekende partijen geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.4.3. Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op goede gronden overweegt dat verzoeker en zijn schoonvader N. niet aannemelijk maken dat zij daadwerkelijk door de ELN werden geveiseerd om gedwongen voor de groepering te werken. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat:

a) uit hun verklaringen niet blijkt waarom zij plots gedwongen werden om deel te nemen aan de vergaderingen van de ELN,

b) de vaststelling dat verzoekende partijen en hun (schoon)vader enkele jaren probleemloos in de zone Campo dos konden verblijven zonder ooit eerder te maken te krijgen met een dergelijke eis tot samenwerking met de ELN hun vrees onaannemelijk maakt, te meer gelet op hun verklaringen inzake de veiligheidssituatie in Campo dos,

c) verzoeker en zijn schoonvader nooit aannemelijk hebben gemaakt dat de ELN hen daadwerkelijk zou willen betrekken bij de werking van hun groepering aangezien ze nooit de indruk hebben gewekt om met hen te willen samenwerken, noch familieleden hadden die bij de ELN hoorden.

Door in de verzoekschriften te volharden in hun verklaringen omtrent de bedreigingen en gedwongen rekruteringen door de ELN, een vrees voor vervolging te poneren op basis van het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, het verwijzen naar algemene landeninformatie die geen betrekking heeft op hun persoon en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, brengen

verzoekende partijen geen enkel concreet en valabel argument bij om de voormelde motieven in een ander daglicht te plaatsen, dan wel een vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

3.3.4.4. Verder considereert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“(…)

De beweerde bedreigingen die jullie kregen beperkten zich tot twee fysieke confrontaties met de ELN. De eerste confrontatie was toen vier gewapende mannen naar jullie huis kwamen in Campo dos en jullie 48 uur de tijd gaven de zone te verlaten. Nadien werden u en uw schoonvader in Cúcuta nog achtervolgd door twee gewapende mannen op een motor (CGVS, p. 8-9, CGVS N.(…), p. 7-8). Het CGVS merkt hierbij op dat u en uw schoonvader de tweede confrontatie pas voor het eerst vermeldde tijdens uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS. Hiermee geconfronteerd verklaarden jullie dat jullie het kort moesten houden en de details dienden te sparen voor het onderhoud bij het CGVS (CGVS, p. 13); CGVS N.(…), p. 12). Aangezien jullie tijdens jullie eerste interview echter ook uitdrukkelijk gevraagd werden alle redenen voor jullie vertrek te geven, is deze uitleg geen afdoende verklaring voor jullie nalatigheid. Beiden verklaarden jullie immers effectief alle essentiële elementen van uw verzoek uiteen te hebben kunnen gezet tijdens het interview op de DVZ (CGVS, p. 3, CGVS N.(…), p. 3). Dat jullie beiden zo'n frappante gebeurtenis niet vermeldde bij de DVZ tast de geloofwaardigheid van jullie relaas ernstig aan. Dit is namelijk het enige moment waarop jullie ook daadwerkelijk fysiek werden bedreigd. Bovendien zorgde deze gebeurtenis er volgens jullie verklaringen net voor dat jullie de beslissing namen om te vluchten (CGVS, p. 13; CGVS N.(…), p. 8). De vastgestelde nalatigheid ondermijnt dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van dit incident.

Hierbij komt dat u wisselende verklaringen aflegde omtrent het tijdstip van deze laatste confrontatie met de ELN. Zo verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS wisselend dat de achtervolging plaatsvond op 22 maart dan wel 22 april (CGVS, p. 7, 9 & 12). Later in de opmerkingen die uw advocaat op 1 oktober 2024 doorgaf over de notities van het persoonlijk onderhoud beweerde u dan ook dat u verkeerdelijk de maand april zei en dat de achtervolging inderdaad in maart was. Buiten de vaststelling dat dit slechts een post factum verklaring is, dient er bovendien op gewezen dat het tijdstip van het doorgeven van deze gewijzigde verklaringen opmerkelijk is. Deze wijzigingen werden immers pas doorgegeven nadat ook uw schoonvader zijn interview had gehad en bovendien pas nadat ook hij een kopie ontving van de notities hiervan. Dat u gewacht heeft tot uw schoonvader zijn notities ook heeft gekregen is opvallend daar dit u in staat stelde beide verklaringen te vergelijken en aan te passen naar behoren. Het gegeven dat u en uw schoonvader geen consistente verklaringen aflegden omtrent het incident dat jullie uiteindelijk Colombia heeft doen verlaten, is frappant en doet op zich de geloofwaardigheid van dit incident ernstig teniet.”

Verzoekende partijen merken in hun verzoekschriften op dat de notities van de persoonlijke onderhouds in het kader van de drie verzoeken om internationale bescherming (van verzoekende partijen en hun (schoon)vader N.) gelijktijdig werden overgemaakt aan hun advocaat via e-mail van het CGVS (verzoekschrift, stuk 2). Zij menen dan ook dat de verdachtmakingen door de commissaris-generaal feitelijke grondslag missen en kennelijk onredelijk zijn. Daarnaast voegen verzoekende partijen ten overvloede toe dat een vergissing in datum geenszins een bewijs van onwaarheid inhoudt, zeker niet gelet op de stressvolle situatie waarin verzoeker zich bevond.

De Raad wijst er vooreerst op dat de kopieën van de notities van de persoonlijke onderhouds van verzoekende partijen en hun (schoon)vader inderdaad gelijktijdig zijn overgemaakt aan hun advocaat, zoals blijkt uit de bijgevoegde e-mails (stuk 2) en het administratief dossier. Deze vaststelling doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker zijn opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud minstens heeft kunnen afstemmen op de verklaringen van zijn schoonvader N., hetgeen het *post factum*-karakter van de aanpassing van het tijdstip waarop verzoeker de laatste keer met de ELN werd geconfronteerd, wel degelijk onderstreept. Het motief inzake het feit dat het tijdstip van het doorgeven van de gewijzigde verklaringen opmerkelijk en opvallend is, is overtoollig. De bestreden beslissing bevat echter voldoende overige motieven die haar kunnen schragen.

Verder dient te worden opgemerkt dat elke verzoeker om internationale bescherming onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar dat toch redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij bij machte is om voor de diverse asielinstanties een juist, precies en waarheidsgetrouw relaas weer te geven en dat hij in iedere fase van het onderzoek nauwkeurige, duidelijke, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissingen, slaagt verzoeker er echter niet in de door hem voorgehouden feiten geloofwaardig voor te stellen. Elk persoonlijk onderhoud brengt overigens stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening, maar *in casu* is er, verzoekers beweringen dienaangaande buiten beschouwing gelaten, geen gegeven voorhanden dat stress of emoties verzoeker zouden verhinderd hebben om doorheen de administratieve procedure duidelijke, correcte, eensluidende en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt daarentegen dat verzoeker in staat was om zeer duidelijke, uitvoerige en gedetailleerde verklaringen af te

leggen. Uit niets blijkt aldus dat verzoeker tijdens het uiteenzetten van zijn asielmotieven bij de Dienst Vreemdelingenzaken of op de zetel van het CGVS niet in staat zou zijn geweest om correcte, volledige en coherente verklaringen af te leggen. Dit wordt eens te meer onderstreept daar uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het verslag hem in het Spaans werd voorgelezen, zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn. Verder geeft verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS aan dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen is (administratief dossier, CGVS verzoeker, p. 3) en op het einde dat hij de tolk bij het CGVS goed heeft begrepen (*ibidem*, p. 17).

De Raad merkt op dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in deze motieven opgesomde overwegingen dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen met de ELN.

3.3.4.5. Verder relateert ook de houding van verzoekende partijen en hun (schoon)vader N. hun geschetste vrees voor de ELN. Door in hun verzoekschriften te benadrukken dat verzoekende partijen inderdaad beslisten om op 22 maart te vluchten en nog tot 15 mei in Colombia verbleven, verzoeker in die periode wel degelijk dreigtelefontjes bleef ontvangen en zij hun vlucht reeds op 16 februari begonnen voor te bereiden, waarbij hun (schoon)vader N. enorm snel overging tot verkoop van zijn onroerend goed, komen verzoekende partijen in wezen niet verder dan het volharden en herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het tegenspreken van de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Dit is evenwel geen valabel en dienstig verweer om de pertinente motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. De Raad treedt aldus de commissaris-generaal bij waar deze dienaangaande terecht overweegt als volgt:

“Tevens ondermijnt jullie gedrag na de laatste fysieke confrontatie met de ELN de geloofwaardigheid van jullie problemen met de groepering. Jullie verklaarden dat jullie na de laatste confrontatie met de ELN op 22 maart, besloten het land te verlaten maar dat jullie vervolgens nog tot 15 mei in Colombia zijn gebleven (CGVS, p. 9; CGVS N.(...), p. 11). Sterker nog, u verklaarde nog tot 11 mei aan het werk te zijn geweest (CGVS, p. 6 & 11). Uit het arbeidscontract dat u neerlegde ter staving van deze werkzaamheden blijkt bovendien dat dit contract pas startte op 2 april 2024 en dus reeds nadat de beweerde achtervolging plaatsvond (groene map documenten – stuk 6). Het lichtzinnige karakter van uw beslissing om op zoek te gaan naar een nieuwe job terwijl u reeds bedreigd werd en besloten had het land te verlaten, ondermijnt verder de ernst van uw beweerde problemen. Uw verklaring dat u voornamelijk thuis werkte verandert niets aan bovenstaande bevinding (CGVS, p. 11). Mocht de ELN daadwerkelijk achter u aanzitten, zou men verwachten dat u voorzichtiger te werk zou gaan. Bovendien lieten u en uw vrouw reeds op 16 februari en dus vóór de beweerde achtervolging door de leden van de ELN jullie paspoorten opstellen (groene map documenten – stuk 1). Nochtans beweerde u dat u pas na 22 maart de beslissing nam Colombia te verlaten (CGVS, p. 7 & 13). N(...) liet zijn paspoort dan weer pas opstellen 26 april, ruim een maand na het achtervolgingsincident (groene map documenten 24/14598, stuk 1), wat dan weer bijzonder laatijndig lijkt indien jullie effectief werden geïdende. Bovendien is het sowieso frappant dat jullie deze paspoorten niet op hetzelfde ogenblik lieten maken en dat er twee maanden verstreken tussen het moment dat u en uw vrouw jullie paspoorten lieten opstellen en het moment dat uw schoonvader hetzelfde deed aangezien jullie het vertrek uit Colombia op dezelfde motieven baseren. Deze vaststellingen ondermijnen andermaal de geloofwaardigheid van jullie vermeende problemen met de ELN.”

De Raad stelt nog vast dat, waar verzoekende partijen verwijzen naar een akte houdende de waardering van het “*vervreemde onroerend goed van de heer N.(...)*” (verzoekschriften, stuk 2), dit stuk niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan.

3.3.4.6. Ook de vaststelling dat verzoekende partijen geen oprechte inspanningen hebben geleverd om hulp en/of bescherming te bekomen van de Colombiaanse autoriteiten ondermijnt de geloofwaardigheid van hun voorgehouden vrees voor vervolging.

Er kan immers op worden gewezen dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheid tot het verkrijgen van bescherming bij de nationale overheden redelijkerwijs is uitgeput. Verzoekende partijen maken dit echter *in casu* niet aannemelijk. In dit verband staat in de bestreden beslissingen te lezen als volgt:

“Jullie gingen tot tweemaal toe naar de Personeria (zie groene map documenten – stuk 9). Volgens N.(...) bood de Personeria echter enkel humanitaire hulp (CGVS N.(...), p. 12 & 13). Gevraagd waarom jullie nooit bescherming hebben gezocht bij andere instanties van de Colombiaanse overheid als jullie vonden dat de Personeria onvoldoende bescherming kon garanderen, zei u dat u dan ook gewoon doorverwezen zou

worden (CGVS, p. 16). Een nietszeggende verklaring die allerm minst overtuigt. Bovendien maakten jullie van het laatste incident geen melding meer bij de Personeria. U gaf als reden dat jullie toen toch reeds besloten hadden het land te verlaten (CGVS, p. 13 & 16). Hierbij dient opgemerkt dat jullie uiteindelijk nog gewacht hebben tot 15 mei om Colombia effectief te verlaten. Jullie hadden bijgevolg ruim voldoende tijd om zich nog tot de Personeria te wenden. Bovendien dienden jullie, ondanks uw verklaring dat jullie achtervolging door de ELN ten einde kwam toen jullie een politiecontrole tegenkwamen, merkwaardig genoeg nooit een klacht in van dit incident bij de politie (CGVS, p. 9; CGVS N.(...), p. 11). Ook tegen de dreigtelefoons dienden jullie nooit een klacht in (CGVS N.(...), p. 12). Julie argumenteerden steeds dat jullie als burger toch weinig of geen bescherming zouden krijgen. Jullie gaven echter allemaal aan nooit persoonlijk problemen te hebben ondervonden met de Colombiaanse autoriteiten (CGVS, p. 7; CGVS K.(...), p. 6; CGVS N.(...) p. 6). Jullie verklaringen betreffende het gebrek aan bescherming door de Colombiaanse overheid, berusten bijgevolg louter op vermoedens die jullie verder op geen enkele wijze concreet maakten. Het behoeft echter geen betoog dat u pas aanspraak kan maken op bescherming als u hier ook daadwerkelijk om vraagt, quod non in casu. Indien jullie werkelijk vreesden voor jullie leven, kan er verwacht worden dat jullie op zijn minst verschillende opties overwogen hebben om zich in bescherming te brengen. Jullie nalatigheid inzake ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van jullie beweerde vrees."

Verzoekende partijen hekelen dat de commissaris-generaal tegenstrijdig argumenteert waar deze enerzijds overweegt dat zij geen bescherming bij de politie hebben gezocht, doch anderzijds erkent dat verzoekende partijen naar de *Personeria* zijn gegaan.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen geenszins tegenstrijdig zijn waar wordt vastgesteld dat verzoekende partijen voor het beweerde laatste incident met de ELN en de dreigtelefoontjes nooit een klacht hebben ingediend en zij bovendien geen enkele verdere stappen hebben ondernomen om via andere instanties van de Colombiaanse overheid bescherming te krijgen, zo de Personeria enkel humanitaire hulp kunnen beiden. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, *quod non in casu*.

Verzoekende partijen vervolgen in hun verzoekschriften dat ze waarschijnlijk toch niet geholpen zouden worden omdat er genoeg gevallen zijn waarin rechtsonderhorigen geen vertrouwen hebben in de autoriteiten, zeker in conflictgebieden zoals Colombia. Zij menen dat het aan de commissaris-generaal toekomt om na te gaan of er in eerste instantie wel een doeltreffende overheidsbescherming ter beschikking werd gesteld en onderstrepen dat de politie *in casu* bezwaarlijk bescherming kan bieden tegen de ELN, wat volgens hen ook blijkt uit de video die zij neerlegden bij het CGVS waaruit de onmacht van de ordediensten ten aanzien van de ELN ontegensprekelijk zou blijken.

De Raad merkt op dat verzoekende partijen zich beperken tot blote beweringen in dit verband, waarmee zij niet aantonen dat zij geen bescherming en/of hulp zouden kunnen verkrijgen van de in Colombia aanwezige beschermingsmogelijkheden. De Raad benadrukt in dit verband dat de bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Uit de videofragmenten die verzoekende partijen voorleggen en hun argumentatie in de verzoekschriften kan niet worden afgeleid dat elke overheidsbescherming in Colombia totaal afwezig zou zijn, dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen.

Het is bijgevolg aan verzoekende partijen om aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Colombiaanse overheden wenden om bescherming te vragen. Zoals blijkt uit het voorgaande blijven verzoekende partijen daartoe – in tegenstelling tot wat zij poneren in de verzoekschriften – evenwel in gebreke.

In zoverre verzoekende partijen verwijzen naar een arrest van de Raad nr. 261 885 van 8 oktober 2021, onderstreept de Raad dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Verzoekende partijen verduidelijken bovendien niet in welke mate de feitelijke omstandigheden die tot de genoemde zaak hebben geleid gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot hun verzoeken om internationale bescherming.

3.3.4.7. De documenten die verzoekende partijen bijbrachten, vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van hun verzoeken om internationale bescherming te herstellen. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat:

- de paspoorten, Colombiaanse identiteitskaarten, geboorteaktes en het rijbewijs van verzoeker, alsook zijn militaire kaart louter hun identiteit en nationaliteit staven, die niet worden betwist;
- de vliegtuigtickets enkel het vertrek van verzoekende partijen uit Colombia bevestigen, wat evenmin wordt betwist;
- de bewijswaarde van de oproepingsbrief van de ELN, gezien het gesolliciteerde karakter van dergelijke stukken, bijzonder relatief is; het bovendien slechts een loutere foto van een brief betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en er bovendien geen enkel (begin van) bewijs voorligt van de eerste dagvaarding, die bijgevolg een loutere blote bewering blijft;
- de uittreksels uit het slachtofferregister *Unidad para las víctimas* slechts bewijzen dat verzoekende partijen in het desbetreffend slachtofferregister werden opgenomen zonder dat dit enig uitsluitel biedt omtrent de redenen hiertoe; deze stukken tonen dan ook hooguit aan dat zij gedwongen zijn verhuisd zonder dat hiermee wordt aangetoond dat verzoekende partijen daadwerkelijk persoonlijk werden geïnterviewd door de ELN;
- ook de documenten inzake de aanklachten bij de *Personeria* van 28 februari 2024 en 6 maart 2024 enkel kaderen binnen de gedwongen verhuis die ze ondergingen; deze aanvragen tonen aan dat verzoekende partijen humanitaire hulp vroegen aan deze instantie zonder dat hierbij uitsluitel wordt geboden over de reden van hun verhuis;
- de fragmenten van het Colombiaanse nieuws geen enkele bewijswaarde inzake hun asielrelaas vertonen, vermits deze informatie louter betrekking heeft op de huidige veiligheidssituatie in hun regio van herkomst en dan ook niet volstaat om een persoonlijke vrees vast te stellen;
- de overige opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud slechts minieme correcties maken die de appreciatie van hun verzoeken kunnen ombuigen.

Verzoekende partijen beargumenteren in hun verzoekschriften dat de bestreden beslissingen manifest tegenstrijdig zijn doordat er enerzijds wordt gesteld dat er slechts een foto is van de tweede oproepingsbrief en dat de eerste dagvaarding daarom een blote bewering blijft, doch anderzijds wordt erkend dat de ELN vaker mensen oproept om samen te werken en dat anderen in Campo dos ook dergelijke brieven kregen. Zij menen dat voor zover het ontvangen van oproepingsbrieven als een gangbare praktijk wordt aanvaard, terzelfdertijd niet kan worden beweerd dat verzoeker een eerste oproepingsbrief heeft gekregen.

De Raad merkt op dat ieder dossier individueel en concreet wordt behandeld. Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal *in casu* de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen individueel en zorgvuldig heeft onderzocht, waarbij rekening werd gehouden met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen die werden aangebracht door verzoekende partijen. Uit de notities van de persoonlijke onderhouds kan verder blijken dat de *protection officer* zijn taak correct heeft uitgevoerd door verzoekende partijen de mogelijkheid te bieden hun relaas uitgebreid toe te lichten en hun verklaringen desgevallend te nuanceren, aan te vullen of te corrigeren, of ter zake een gedegen verklaring te bieden. Verzoekende partijen gaan er met hun kritiek in de verzoekschriften voorts aan voorbij dat zij tevens inconsistente, tegenstrijdige en niet-aannemelijke verklaringen afleggen over elementen die betrekking hebben op hun concrete vluchtaanleiding. Uit een analyse van de verklaringen van verzoekende partijen in het licht van de landeninformatie over gewapende groeperingen in Colombia en de elementen in het dossier, volgt dat de commissaris-generaal terecht mocht bemerken dat de verklaringen van verzoekende partijen niet geloofwaardig zijn en dat zij wat betreft de eerste dreigbrief niet verder komen dan blote beweringen.

Verzoekende partijen vervolgen in de verzoekschriften dat verzoeker de eerste oproepingsbrief heeft weggegooid, hetgeen niet valt te verbazen omdat hij toen nog niet van plan was Colombia te verlaten en hij later in de gelegenheid was om een foto te nemen van de tweede oproepingsbrief.

De Raad wijst erop dat verzoekende partijen te dezen volharden in eerder geponeerde blote beweringen. Het is in de door verzoekende partijen geschetste context, waarbij zij de ELN omschrijven als een gewapende groepering die valt te vrezen, evenwel weinig aannemelijk dat zij zich zouden hebben ontdaan van de dreigbrief en dachten dat zij deze nooit zouden nodig hebben (administratief dossier, CGVS verzoeker, p. 14).

3.3.4.8. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschriften de motieven ongemoeid laten waar in de bestreden beslissingen nog terecht wordt uiteengezet dat (i) verzoekende partijen en hun (schoon)vader N. niet kunnen hard maken dat de telefoontjes afkomstig van onbekende nummers daadwerkelijk van mensen van de ELN afkomstig waren en zij bovendien geen enkel stavingstuk bijbrengen in dit verband; (ii) de vaststelling dat verzoekende partijen na hun vertrek uit Colombia niets meer hebben vernomen van hun vermeende belagers en de huidige vrouw van hun (schoon)vader en haar minderjarige zoon geen problemen meer hebben gekend met de ELN, ondergraaft voorts de geloofwaardigheid van hun

beweerde vrees voor de ELN. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die bijdragen aan het besluit dat hun vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.4.9. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.4.10. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen, in tegenstelling tot wat zij in hun verzoekschriften betogen, niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd.

In zoverre verzoekende partijen in dit verband in de verzoekschriften verwijzen naar rechtspraak van de Raad, dient te worden herhaald dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Verzoekende partijen verduidelijken bovendien niet in welke mate de feitelijke omstandigheden die tot de genoemde zaak hebben geleid gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot hun verzoeken om internationale bescherming.

3.3.5.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023, EUAA, *“Colombia Country Focus”* van december 2022 en de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 10 april 2025 wordt in de bestreden beslissingen het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren ‘2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in deze om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelwijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een

permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdoleerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARCstrijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Het wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op hun verklaringen over hun herkomst en verblijfplaatsen in Colombia (administratief dossier, 'verklaring DVZ' verzoeker, vraag 10; verklaring DVZ' verzoekster, vraag 10; CGVS verzoeker, p. 3-4; CGVS verzoekster, p. 4) en de bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden problemen in Colombia, moet de veiligheidssituatie in het departement Norte de Santander worden beoordeeld, waar verzoekende partijen woonden tot aan hun vertrek uit Colombia.

Hoewel uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het departement Norte De Santander behoort tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict, blijkt uit deze landeninformatie evenzeer dat dit niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich meebrengt en er op dit moment geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in dit gebied een reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio.

Verzoekende partijen brengen zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse – met name dat burgers louter door hun aanwezigheid in dit gebied geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict - is gestoeld, niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies uit deze informatie zou hebben getrokken. Overigens blijkt dat de informatie waarnaar verzoekende partijen in de verzoekschriften verwijzen op p. 18, 20-22 immers in dezelfde lijn ligt – zo niet dezelfde is – als deze waarop voormelde analyse is gestoeld.

Ter zitting voeren verzoekende partijen nog aan dat ten tijde van de bestreden beslissingen, genomen in maart 2025, al rekening kon worden gehouden met de gebeurtenissen in Colombia van begin 2025, zelfs zonder dat er een nieuwe COI voorlag. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota's in deze zaken wel degelijk ter dege rekening heeft gehouden met de "COI Focus Colombia: veiligheidssituatie" van 10 april 2025 en met de recente gebeurtenissen die daarin beschreven worden. Deze recente gebeurtenissen doen echter geen afbreuk aan wat hierboven wordt gesteld.

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat in de regio van herkomst van verzoekende partijen sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.5.3. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land (en regio) van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen bij het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken nrs. X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend vijftientig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET